

Ana Galán

mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS de TERRA

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2015
© de les il·lustracions d'interior i coberta: Javier Delgado González, 2015
© Editorial Planeta, S.A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: març del 2016
ISBN: 978-84-16520-52-7
Dipòsit legal: B. 1.419-2016
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS de TERRA

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

CAPÍTOL I

TORNADA A L'ESCOLA

En Calet, en Quasi, l'Arc i la Maig van tornar a l'escola i a la rutina diària de les classes, els esports... i els deures! Tenien més deures que mai! Ara que feien cinquè, les classes eren més difícils: geografia, anatomia de dracs, conservació de castells, armes i justes, etc.

Aquell dia, a la classe d'armes, que es feia al castell emmurallat on hi havia l'escola, l'avorrit professor Trabuc parlava de les característiques de les balles-

tes, catapultes, espases i alabardes. El to monòton de la seva veu adormia qual-sevol.

En Calet va mirar la Maig. La seva amiga estava molt atenta i prenia apunts escrivint amb la ploma en un pergamí. Era molt bona estudiant; sempre treia les notes més altes de la classe. En

Quasi, l'altre amic d'en Calet, s'estava avorrint com ell i, en lloc d'escoltar el professor, es dedicava a fer plànols de nous invents. Uns invents que «quasi» sempre sortien bé, com ara el mondramòbil que havia fet perquè en Calet pogués desplaçar-se d'un lloc a

l'altre amb el seu drac, el Mondragó.
L'Arc, el quart de la colla, encara no ha-
via arribat. Potser estava malalt?

En Calet pensava en el seu drac i es
preguntava què devia estar fent en
aquell moment.

El Mondragó no era un drac com els
altres. Tenia el cos massa gros i les ales
massa petites. El dia que en Calet va fer

onze anys, l'Anton, el dragonaire, l'hi havia assignat, i el noi no havia pogut dissimular la seva decepció. Havia esperat molts anys per tenir el seu propi drac i somiava recórrer tots els racons del poble volant a cavall del seu fidel animal. I no havia tardat gaire a descobrir que els seus plans no sortirien com els havia imaginat: el seu drac era massa juganer, es distreia amb qualsevol cosa, esternudava llançant boles de foc i... no podia volar! Tot i això, en Calet no el canviaria per cap altre drac del món. El Mondragó no només els havia salvat la vida en més d'una ocasió, sinó que, a més, li agradava nedar, tenia una energia desbordant i sempre estava de bon humor.

Mentre en Calet recordava les aventures que havia viscut amb el seu drac, es va obrir la porta de l'aula i va aparèixer l'esbojarrat Arc. Portava, com sempre,

l'elm posat. Els seus pares l'obligaven a fer-lo servir tothora perquè, si no, com que era un eixelebrat, podia obrir-se el cap.

L'Arc va aprofitar que el professor Trabuc els donava l'esquena mentre escrivia alguna cosa a la pissarra per arribar al seu pupitre sense que el veiés, però va ensopegar amb una cadira i de poc no va caure a terra.

PATAPLAF!

En Trabuc es va tombar i va observar l'Arc per damunt de les ulleres.

—Alça! Mira qui s'ha dignat a venir a classe. Suposo que has fet els deures com sempre, oi? —li va dir sarcàsticament el professor.

L'Arc es va redreçar, es va col·locar l'elm al seu lloc i es va ficar la mà a la butxaca per treure'n un tros de pergami arrugat.

—Sí, són aquí. Però el Fletxa, el meu

drac, se n'ha menjat un tros —va excusar-se tot allargant-li el pergamí.

El professor el va agafar amb cara de fàstic. Estava tot moll i només s'hi veien quatre gargots.

—Ja ho comprenc, que el teu drac ha de menjar, però em temo que no puc acceptar aquesta disculpa —va dir—. Així doncs, aquesta tarda et quedaràs a l'escola a acabar els deures. Ara continuem la classe.

El professor es va girar cap a

la pissarra mentre l'Arc s'asseia al pupitre. Un altre cop castigat després de l'escola! Quina llauna!

Mentre en Trabuc explicava el complicat mecanisme de les catapultes, un colom missatger va entrar volant per la porta entreoberta i es va posar al penja-robes que hi havia al costat de la taula del professor.

—Què passa ara? Sembla que un no pugui fer classe en pau —va dir mentre treia el petit rotlle de pergamí de la funda de cuir que el colom duia lligada a la pota. El va llegir en veu alta—: «Calet Carmona, vés immediatament al despatx del director».

—Jo? Per què? —va preguntar en Calet sorprès.

—Senyoret Carmona, en comptes de fer tantes preguntes, alça't de la cadira i vés a esbrinar-ho.

En Calet es va aixecar. Les mirades de tots els companys es van clavar en ell. Una visita al director! Això no eren mai bones notícies!

Va avançar pels passadissos de pedra de l'escola preguntant-se per què devia voler parlar amb ell el director. No s'havia ficat en cap embolic i donava els deures a temps. Va pujar un tram d'escala i va trucar a la porta del despatx del senyor Lloret.

PAM PAM PAM.

—Endavant —va sonar una veu des de l'interior.

En Calet hi va entrar. El senyor Lloret estava assegut a la seva cadira de fusta i repassava uns pergamins. Era un home alt de nas aguilenc que solia vestir una túnica verda i groga. Amb aquella roba i aquell nas tenia ben bé aspecte de lloro.

«Potser per això es diu Lloret de cognom», va pensar en Calet.

—Carmona —va dir el director—.
Seu, sisplau.

En Calet va fer el que li demanava.

—T’he fet venir perquè crec que això
no pot continuar així —va dir el direc-
tor—. El teu drac està causant massa
problemes. Es dedica a esvalotar els
dracs dels altres alumnes i ha
tornat a esbotzar la tanca de
les dragoneres de l’escola.
Constata-ho amb els teus pro-
pis ulls!

En Calet va treure el cap per la finestra. Efectivament, dins de les dragoneses, el Mondragó es divertia empaitant i acorralant els dracs, que corrien espantats d'una banda a l'altra. Dos mossos de

quadra intentaven arreglar la tanca trencada i posar calma.

—Em temo que hauràs de rebre unes classes particulars per entrenar-lo —va continuar el director—. Ja n’he parlat amb l’Anton, i avui mateix, després de l’escola, aniràs a les dragoneses perquè ell t’ensenyi a controlar-lo. Si no aconsegueixes ensinistrar-lo perquè es com-

porti com cal, em veuré obligat a prohibir-te que el duguis a l'escola.

—Avui, divendres? Impossible! Tinc entrenament! —va protestar en Calet—. I la setmana vinent, també: cada dia. D'aquí a un mes tenim un torneig, i l'entrenador ens va dir que, si faltàvem algun dia, ens expulsaria de l'equip; i, a més a més, haig de...

—Tu sabràs el que fas —el va interrompre el director—. Pots escollir entre assistir als entrenaments i no portar el teu drac a l'escola, o bé anar a rebre les classes particulars de l'Anton. No hi ha res més a dir. Torna a classe.

En Calet es va aixecar i va sortir del despatx.

«Què faig, ara?», es va preguntar mentre avançava pels passadissos.

Quan va entrar a l'aula, es va deixar caure al seient fent cara de pomes agres. Els amics l'observaven tot preguntant-se

què havia passat. En Calet els va mirar i va fer que no amb el cap: que ja els ho explicaria més tard.

Durant tot el dia, en Calet no va ser capaç de concentrar-se. Quan només faltava una hora per acabar l'escola encara no havia pres una decisió. Si deixava el Mondragó al seu castell, seria l'únic de cinquè que aniria caminant a l'escola o, encara pitjor, l'hi haurien de portar o el pare o la mare, amb els seus dracs. Tots es riurien d'ell! A més, no li agradava la idea de deixar tot el dia el seu drac tot sol al castell. D'altra banda, els entrenaments eren importants. Havia treballat molt per poder entrar a l'equip. S'havia entrenat amb la llança, tenia una armadura ultralleugera i sabia que aquell any podia guanyar el torneig.

«Què faig?», continuava preguntant-se quan va sonar la campana per anunciar que havien acabat les classes.

NING NING NING.

En Calet es va encaminar cap a les dragoneres de l'escola a buscar-hi el seu drac, acompanyat d'en Quasi i la Maig. L'Arc s'havia quedat a fer els deures amb el professor d'armes.

—La Maig ve al meu castell a provar el meu nou invent, el guerrer mecànic. T'hi apuntes? —li va preguntar en Quasi.

—No puc venir —va dir en Calet—. Haig d'anar a les dragoneres amb l'Anton.

En Calet havia pres una decisió: el seu drac era més important que qualsevol esport. Si ho feia bé, potser acabaria aviat i segur que arribaria a temps a l'entrenament.

A les dragoneres de l'escola, mentre

posaven les regnes i les cabeçades als dracs, van veure arribar la Nàdia i l'Abel Crombi, els més populars del centre. L'Abel era un gran esportista, i totes les noies sospiraven per ell. El noi subjectava amb una mà la muntura de l'Àtila, el seu drac, i amb l'altra carregava una bossa enorme i molt pesant amb tot el seu equip de les croades: l'armadura, unes quantes llances de fusta i un escut.

—Calet, véns a l'entrenament? —li va preguntar mentre ensellava el drac.

—Avui no puc. Tinc una emergència —va contestar en Calet, i li va donar un tros de pergamí—. Però, sisplau, dóna aquest missatge de part meva a l'entrenador.

—Espero que tinguis un bon motiu —va dir l'Abel Crombi—. Ja saps com s'enfada. Bé, fins després.

Es va penjar la bossa a l'esquena. Pesava molt, però la va aixecar com si

només hi portés plomes. En alçar-la, va estar a punt de donar un cop al cap a en Quasi, però per sort el noi es va ajupir a temps. Llavors l'Abel va pujar al drac i es va allunyar volant mentre la Nàdia l'observava amb una brillantor especial als ulls.

—Heu vist com ha aixecat la bossa com si res? —va dir la Nàdia sense treure-li els ulls de sobre—. L'Abel és tan fort!

—Doncs no, no m'hi he fixat. Duia una bossa? —va contestar en Quasi una mica molest.

En Calet i la Maig van riure en sentir el seu comentari, encara que sabien que, en el fons, a en Quasi no li feia gaire gràcia. Per què alguns nois havien de ser tan alts i tan forts i ell encara no havia fet l'estirada?

—Bé, jo també me n'haig d'anar —va dir en Calet mentre pujava al mondra-mòbil.

—Emporta't el teu colom missatger i avisa'ns quan acabis! —va dir la Maig.

—Mi-te'l. El porto aquí —va dir en Calet mostrant-los la petita gàbia que tenia al vehicle de fusta—. Fins ara!

—Sort! —van dir alhora en Quasi i la Maig.

En Calet va agitar les regnes, i el Mondragó va agafar el camí de les dragoneres, mentre en Quasi i la Maig, a cavall dels seus dracs, s'allunyaven volant cap al castell del primer.